

Vrhu tega jo je tolažila zavest, da je storila dobro delo, ki bo stoterno poplačano. Saj je vedela besede nebeškega Učenika: „Karkoli boste storili kateremu izmed svojih najmanjših bratov, boste meni storili.“

Tudi mati so bili veseli svoje hčerke. Pohvalili so jo, da je naredila lepo. Tako naj dela vse svoje življenje. Nobenega reveža naj ne pusti brez daru od sebe, če mu le more kaj dati.

Dorica je obljubila, da se bode ravnala po njih nauku. Ko bi jo hoteli posnemati vsi Vrtčevi čitatelji!

„Gad jo je pičil.“

(Slika iz vasi.)

 počitnicah je bilo. Lepi dnevi so se vrstili drug za drugim. Solnce je pripekalo z vso svojo močjo.

Ko pridem nekega takega dne domov, priteče mi sestra naproti in mi pravi:

„Tine, Dečakovo Uršiko je pa gad pičil.“

„Res?“ se začudim.

Stopil sem potem v hišo, da bi kaj več poizvedel. Oče so imeli v rokah „Domačega zdravnika“.

„Kaj pa gledate, oče?“ jih vprašam.

„I, glej, otroci mi pripovedujejo, da je Dečakovo dekletce gad pičil. Pa sem pogledal tu sem, da bi videl, kako zdravilo pomaga zoper kačji pik.“

Pri tem stopi soseda v hišo in vsa zasopena hiti pripovedovati:

„Glej, France, ravno se vračam s senožeti. Oh, ti ne veš, kaj je bilo!“

„Dečakovo Uršiko je gad pičil“, pravijo oče.

„Res je, kako si pa že zvedel?“

„Oh, otroci precej raznesejo.“

„Prav praviš. No pa ti ne veš, kako je bilo. Mi smo ravno grabili v Šmečcu. Solnce je jako pripekalo. Seno se nam je sušilo, da je bilo veselje.“

„Oh, poglej no one-le otroke. Prav pri potoku so. Tiste vrbe režejo“, pravi županova Jera.

„I, poglej no, tam v seči so pa drugi. Oh kako so neumni. Noč in dan se mučijo, obleko trgajo po grmovju, pa vse to za ničev denar po 4 kr. kilo mislim, kaj je to? Predno jih naberó eno kilo, preteče že precej časa. Poleg tega so pa še v nevarnosti, da v vodo ne padejo, ali da se jim ne prigodi kaj drugega. S tem ni nič! pravi naš.“

Mi grabimo, grabimo, kar se zasliši tam izza seči obupen klic:

„O, jojmene! gad me je pičil!“

Drugi otroci so zbežali na vse strani. Oh, ti ne veš, kako sem se vstrašila. Kakšna kača je pa bila! Take še nisem videla. Kar visela ji je na roki. Dekletce je otepalo in otepalo, pa gad vender ni hotel precej izpustiti. Oh, to je dobro, da je prišla hitro tista Režkovka, saj veš tista, onega grajščinskega oglarja. Ta je deklece peljala hitro domov. Saj zdaj morata biti že doma.“

„Seveda sta“, oglasi se sestra, ki je zraven stala in poslušala.

„Vidite otroci, saj pravim, nesreča nikoli ne miruje; še enkrat mi pojdite tiste vrbe rezat! — Glej, Mica, tu gledam, kaj bi moglo pomagati zoper gadjí strup. Ravno dobil sem. Tu pravi, da pomaga tistemu, ki ga je pičil gad ali sploh kaka strupena kača v naših krajih, ako pije žganje, in ga lahko pije prav mnogo. To je sicer malo čudno, da bi otroče žganje pilo, ali v tem slučaju je žganje zdravilo. Žganje namreč omoti človeka in tudi pomaga, da se kri ne zastrupi tako hitro.“

„Režkovka ji je hitro roko prevezala, tako, da ni mogla kri naprej.“

„To je tudi dobro, morda se bo ubožici še kako pomagalo. Razne stvari pomagajo, vendar zdravniška pomoč mora biti prva na mestu.“

„I seveda, kako bomo mi neučeni ljudje mogli vedeti, kaj pomaga“, pravi soseda. „Veš, France, tistim mazačkam ni nič več verjeti. Mažejo in mažejo, nazadnje pa le vse nič ne pomaga. Če prav dohtarji dosti

stanejo, vendar je najbolje, da jih kličemo v nevarnih slučajih. Našemu se je zadnjič naredila kar z lepa neka otekline na nogi. Prišla je tista mazačka, gledala, obvezavala in mazala. Pa veš, kaj je bilo? Tako se je razbolela rana, da je bila že velika nevarnost za nogo. Oh, dobro, da si ti vendar nasvetoval zdravnika. Večno ti bom hvaležna za to. Komaj je še pomagala zdravniška pomoč.“

„Res je, Mica! Glej, človek več bere, in kar iz knjig izve, ima tudi precej koristi. Družba sv. Mohorja je za nas posebno pripravna. Ona nam je izdala tudi, Domačega zdravnika, iz katerega se lahko dosti naučimo.“

Nadaljni pogovor pretrga sestra.

„Glejte, oče! Dečakov stric peljejo Uršiko domov. Mogoče so bili pri zdravniku ž njo.“

Res je šel Dečak mimo hiše s punčiko.

„Janez, stopi, stopi malo sem“, pokličejo oče Dečaka.

„Glej, pravijo, da je Uršiko gad pičil.“

„Oh, France, jaz moram iti, moram napraviti delavcem malico“, pravi soseda in odide. Ni hotela poslušati, kaj bo Dečak povedal.

„Veš, France, dohtar je rekel, da ni nič res, da jo je gad pičil“, pravi Dečak. „Dekletce je rezalo vrbe in zbodel jo je kakšen trn; ker je pa občutljivo, in ker se je večkrat slišalo, da se gadi grejejo posebno radi po solnčnih krajih, je mislilo v svoji domišljiji, da jo je res gad pičil.“

„No, hvala Bogu, da le ni res“, pravijo oče. „Toda glej, soseda mi je drugače pripovedovala. Rekla je, da je videla, kako ji je visel gad na roki. Saj pravim, kaj ljudje vse skup spravijo. Tako prepričevalno pripovedujejo. No, kdo ne bi verjel, da je tako.“

„Aha, že vem, France. Mica je bila ravno pred menoj tu, kaj ne? Ko je dekletce zavpilo, da jo je pičil gad, je Mica mislila, da je res, in v svoji domišljiji je mislila, da vidi, da ji visi gad na roki. Kar je videla v svoji domišljiji, pripovedovala ti je kot polno resnico. Ko pa je videla, da jaz prihajam sem, se je bala, da se ne bi prišlo na sled njeni neresnici, in jo je kar na tiho pobrala. Oh, kakšni so ti ljudje!“

„Dandanes ni nikomur nič več verjeti. No, pa samo da ni nič resnice na tem. Včasih je tudi dobro, da kakšna stvar ni resnična, da laž ni res.“

„Hvala Bogu, da je tako! Ti ne veš, France, kako sem se ustrašil.“

„Kaj se ne bi.“

„No, ravno seno smo nalagali, kar mi priteče Polajeva Francka povedat to strašno novico. Ves sem bil iz sebe. Da le ni nič hudega, hvala Bogu. Ampak ti ljudje! Kdo bi mislil, da si morejo tako izmišljevati. Pa glej, moram hitro iti, delo me čaka. — Srečno!“

„Bog te obvaruj!“

Mirko Zvonovič.

Nepričakovana zaušnica.

Stari vaški prosjak Palčar je stopal zamišljeno po poljski poti poleg vasi, opiraje se na močno kljukačo. Pogled mu je plaval počasi nad zlatoklasnim žitom, ki se je valovito zibalo in upogibalo svoje težke glavice pred lahnim vetrom, obetajoč obilen blagoslov.

Nenadoma ga je zaskalelo od skrbi in bede globoko razorano lice, prav kakor bi mu kdo prisolil gorko zaušnico. Mirnemu starčku je zavrela sicer hladna kri in v sveti jezi je že maščevalno stisnil svojo kjukačo. Ozrl se je dokaj naglo po nenadnem napadalcu, toda v svoje začudenje ni videl v bližini nikogar in tudi ne razposajene vaške dece. To mu je postala sedaj prava uganjka!

Strmeč se je ozrl končno pod noge ter ugledal s svojimi še dosti čvrstimi očmi — mrtvega vrabca, držečega v kljunu šopek bombaža. In sedaj mu je bil jasen ves dogodek!

Pomilovalno je pobral počasi, kakor so mu dopuščale moči, ubitega vrabca, kojemu je bombaž v kljunu oviral naravnostni vid, in tako se je v jadrnem in vselem svrčanju zaletel nehoté vanj.

Palčar je vzel vrabca v dokaz čudnega ravnokaršnega naključja s seboj v vas. Pokazal ga je tudi